

Oom Tobi is de oom van Lina.
Met hem valt er altijd iets te beleven.
Die oom wordt de nieuwe meester
van de tweede klas, de klas van Lina.
En al de eerste dag gebeurt er iets ...

Die Keure wil het milieu beschermen. Daarom kiezen wij bewust voor papier dat afkomstig is uit verantwoord beheerde bossen. Dit boek is dan ook gedrukt op papier dat het FSC®-label draagt. Dat is het keurmerk van de Forest Stewardship Council.

Herdruk 2012-2013/893
ISBN 978 90 5958 816 5
K.B. D/2004/0147/215
NUR 191

Tekeningen: Gudrun Makelberge

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

AVI-niveau 7

Thema 6 Lezen is fijn

Gered!

Magda Ria Rapoye

die Keure

Gered!

'Luister goed, Lina', begint papa.
'Vanaf morgen is oom Tobi niet langer oom Tobi.'
Lina ligt languit op de bank.
Haar papa zit aan de tafel.
'Morgen op school is oom Tobi gewoon een meester,
zoals alle andere meesters', zegt hij.
'Jaja', zucht Lina. Ze kijkt naar de video over een
oranje visje in een blauwe zee.

Dat visje zal vandaag voor het eerst helemaal alleen een flinke afstand doen.

‘En weet je wat je zeker nooit mag doen?’, verbiedt papa. ‘Dat is oom Tobi tijdens de speeltijd iets gaan vragen.’

Lina zet de televisie wat luider.

Het visje verkeert in groot gevaar .

Ze heeft die video al drie keer gezien.

Ze weet hoe het zal aflopen.

Maar toch wil ze geen woord missen .

Het is de laatste dag van de zomervakantie.

Morgen, één september, begint het nieuwe schooljaar.

Ze gaat naar de tweede klas.

Juf Griet is weggegaan.

En oom Tobi wordt de nieuwe meester van die klas.

Ineens rinkelt de telefoon.

Lina zet de televisie nog wat luider. Papa neemt op.

‘Jawel’, zegt hij na een tijdje. ‘Ze is thuis.’

Hij geeft de hoorn aan Lina.

‘Met Lina’, zegt ze.

‘Met oom Tobi.’ Snel zet Lina het geluid van de televisie weer wat zachter.

Oom Tobi - of oom Tobias - is de gekste oom die ze heeft. Hij is heel lang en heel dun, en heeft een rosse baard.

Af en toe rookt hij een pijp.

‘Ik ga nog even naar mijn klas’, zegt hij.

‘Zin om mee te gaan?’

‘Tuurlijk!’ En met een druk op de knop is het oranje visje weg van het scherm.

De speelplaats van de school is leeg.

Ze lijkt groter dan vorig schooljaar.

En het is er zo stil!

‘Eerst even naar onze klas’, zegt oom Tobi.

‘Ik moet nog iets in orde brengen.’

‘Goed’, zegt Lina.

Binnen in het gebouw lopen ze voorbij de klas van het eerste leerjaar.

Ernaast ligt de klas van het tweede jaar.

Daar stappen ze binnen.

Het geurt er heerlijk naar zeep.

De drie rijen tafels en stoelen staan geduldig te wachten.

Alles is kraaknet .

Op elke tafel ligt een kleine stapel boeken.

Wat valt hier nog in orde te brengen?

Uit zijn lessenaar vooraan haalt oom Tobi het doosje met het kleurekrijt.

Hij kiest rood.

Op het bord schrijft hij in grote letters WELKOM.

‘Nu is de klas helemaal klaar voor morgen’, zegt hij.

Lina moet weer denken aan wat papa zei:
 'Vanaf morgen is oom Tobi niet meer oom Tobi.'
 'Zeg ik morgen meester Tobi? Of meester Tobias?',
 vraagt ze.
 Daar kijkt haar oom heel raar van op.
 Hij blijft ter plekke staan.
 Ze zijn al bij de deur om weer uit de klas te gaan.
 'Je zegt toch gewoon oom Tobi, of oom Tobias.
 Zoals altijd.'
 'Nee', antwoordt Lina. 'Papa beweert dat je vanaf
 morgen niet langer mijn oom bent.'
 'O jee', schrikt hij. 'Ben ik afgedankt 📖?'
 Nu is het Lina die schrikt.

Snapt oom Tobi niet dat papa bedoelt: alleen op
 school. Ze wil het gauw uitleggen.

'Papa bedoelt ...'

Oom Tobi onderbreekt 📖 haar al.

'Ik begrijp wat hij bedoelt', lacht hij.

'Maak er op school gewoon meester Tobi van.

Goed?'

'Goed.'

Samen verlaten ze de klas.

Ze trekt de deur dicht en denkt: Zou het een leuk jaar
 worden bij meester Tobi?

Op de gang vraagt hij: 'Waar is het lokaal met de
 televisie?'

'Dat is op zolder.'

Ze lopen de trappen op, drie verdiepingen hoog.

Ook hier geurt het naar zeep.

Zo rook het vorig jaar nooit op school.

'Kijken we morgen televisie met de hele klas?'

'Nee, hoor', zegt oom Tobi. 'Het is voor mijn video.
 Over Afrika.'

Vorig jaar heeft hij geholpen bij het bouwen van een
 school, ergens in het binnenland van Kenia.

In de klas met de televisie stopt oom Tobi de video in
 de gleuf.

Hij spoelt de band wat door, dan weer terug, tot hij het
 juiste stukje vindt.

‘Dit is het’, zegt hij.
 Twee zwarte jongens lopen door een veld.
 Lachend wuiven ze naar de camera.
 Onder hun arm hebben ze een schrift, en er steekt
 een potlood achter hun oor.
 Een schooltas hebben ze niet.
 ‘Kijken we morgen met de klas naar die video?’,
 vraagt Lina. Het is altijd spannend als oom Tobi over
 de kinderen van dat dorp vertelt.
 ‘Het is alleen voor de juffen en de meesters’,
 antwoordt oom Tobi. ‘Morgen tijdens de speeltijd wil
 het opperhoofd een stukje laten zien.
 Het stukje van de eerste schooldag.’

Het opperhoofd? ... Het duurt even voor Lina snapt
 dat oom Tobi meneer Verkest bedoelt. De directeur.
 Die zal dat niet graag horen!
 Meneer Verkest praat erg keurig, en hij loopt altijd
 in een deftig pak.
 Maar misschien gebruikt oom Tobi dat woord vanaf
 morgen nooit meer op school.

Één september vandaag.
 Op de speelplaats staan alle rijen van alle klassen
 klaar om naar binnen te gaan.
 Lina staat achteraan bij de tweede klas.
 Vorige week kreeg ze een prachtige rugzak van
 knalrode stof. En nieuwe schoenen.
 Die heeft ze aan, al is het vandaag nog te warm voor
 zulke schoenen.
 Meneer Verkest staat op een stoel.
 Hij wijst: ‘Dit is de nieuwe meester op onze school.
 Het is meester Tobi, voor het tweede jaar.’
 Hij wacht even.

Alle kinderen rekken hun hals en zoeken
 waar precies meester Tobi staat.
 Meester Tobi lacht en wuift en knikt, als een blijde
 koning.
 ‘Meester Tobi heet voluit Tobias Doorselaar’, zegt
 meneer Verkest.

‘Hij is de oom van Lina Doorselaar, ook van het tweede jaar. Om tien uur houdt hij toezicht op de speelplaats. Zo kan iedereen met hem kennismaken.’ Daarna vertrekt het eerste leerjaar naar binnen. Na het eerste vertrekt de tweede klas, die van meester Tobi en van Lina.

In de klas kijken alle kinderen verbaasd naar dat ene woord op het bord WELKOM. Dat hadden ze niet verwacht. Lina houdt zich stil. Ze vindt het niet prettig dat de hele school al weet dat meester Tobi een oom van haar is. Ze voelt zich niet op haar gemak.

Zal dat het hele jaar zo zijn? Dat zou tegenvallen! Oom Tobi gaat op zijn lessenaar zitten, helemaal vooraan op de rand. Hij slaat zijn ene lange been over zijn andere lange been.

‘Straks vertellen jullie iets over jezelf’, zegt hij. ‘Over waar je goed in bent, en ook over wat je niet goed kan. Zo leer ik jullie al een beetje kennen. Maar eerst vertel ik iets over mezelf.’ Hij vertelt dat hij eenentwintig is. Dat hij zeventig kilo weegt. Dat hij van chocola houdt, en ijsroom haat. Dat hij in een huisje in de stad woont. En dat hij nog niet de tijd heeft gehad om een vrouw te vinden.

‘En weten jullie wat ik niet goed kan?’, vraagt hij.
In de klas blijft iedereen stil.
Zou de meester dat echt vertellen?
‘Ik kan een heleboel niet’, zegt hij.
‘Bijvoorbeeld, ik kan niet zo goed mijn pijp aansteken.
Vorige zondag moest ik het tot drie keer toe proberen.
En de vierde keer ... de vierde keer stond mijn baard
in brand.’

Hihi. Hihi. Hier en daar in de klas zit iemand te
giechelen. Maar de meeste kinderen houden zich
stil. Zouden ze echt om die gekke meester mogen
lachen?

Meester Tobi vertelt verder.

‘Nu denken jullie misschien: aha, daardoor heeft
onze meester zo’n rosse baard. Die baard heeft in
brand gestaan! Maar dat is niet zo.
Ik had al een rosse baard van toen ik nog een kleine
jongen was.’

‘Kleine jongens hebben geen baard!’, roept Diede.
Diede durft altijd als eerste iets roepen.

‘O ja, dat is waar’, zegt meester Tobi.

‘Ik bedoel gewoon: die rosse baard heb ik van
mijn moeder.’

‘Meester, had uw moeder een baard?’, vraagt
Lennert.

Hahahaha. Nu lacht de hele klas.

‘Nee, mijn moeder had geen baard’, antwoordt de
meester rustig.

‘Ik wou zeggen: zij had ook ros haar.

Die kleur heb ik van mijn ma, niet van mijn pa.

Maar nu vertellen jullie mij wat jullie niet goed kunnen.
Of waar jullie vreselijk bang voor zijn, zo bang dat
jullie het bijna in je broek doen.

Lina hoeft niks te vertellen. Ik weet best waar ze
vreselijk bang voor is. Ze is bang voor ...’

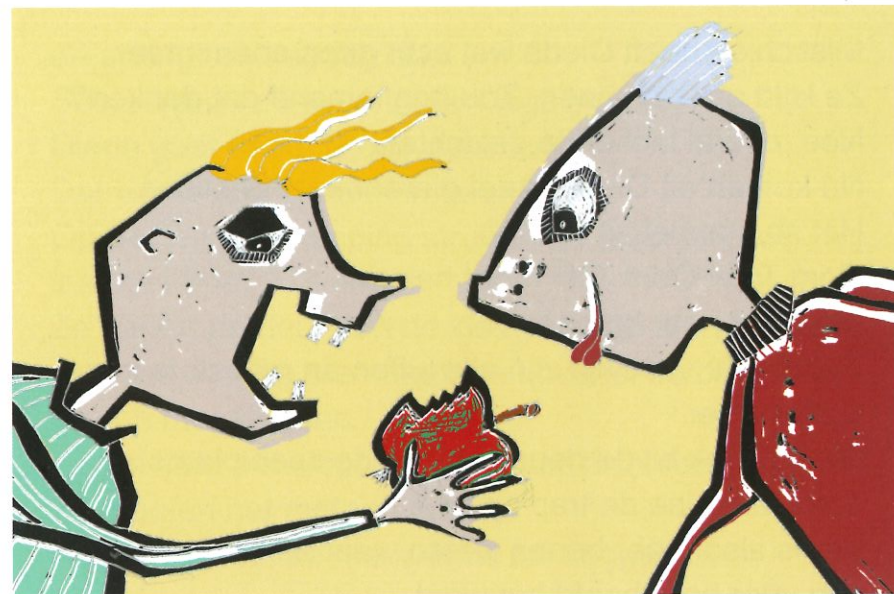
Het is muisstil in de klas.

Lina zit het stilst van allemaal.

Het is niet eerlijk! Hij zal verklappen dat ze heel erg
bang is voor de golven in de zee.

En voor de wild kakelende kippen bij oma en opa.
 Misschien vertelt hij zelfs dat ze, tot vorig jaar,
 nog af en toe ... heel af en toe ... in haar bed plaste.
 Was die lieve juf Griet maar niet weggegaan ...
 'Onze Lina is bang van ...', begint meester Tobi.
 Maar dan zegt hij: 'Daar hebben we geen tijd voor.'
 Enkele kinderen vinden dat jammer.
 Ze hadden graag gehad dat die meester wat over
 Lina had verklapt.
 Opgelucht haalt Lina adem.
 Het was dom om zo bang te zijn, vindt ze zelf.
 Oom Tobi zou nooit iets verraden!
 'Wie dat wil, kan na de middag iets over zichzelf
 vertellen', zegt meester Tobi.
 'Maar eerst bekijken we het stapeltje boeken dat op
 onze lessenaar ligt.'
 Over elk boek geeft hij uitleg.
 Om tien over tien rinkelt de bel.

Op de speelplaats drommen de kinderen om Lina
 heen.
 Dat vindt ze fijn.
 Ze vragen haar van alles.
 Ondertussen eten ze een koek, of een appel, of
 drinken met een rietje van hun drankje.
 Meester Tobi staat op de speelplaats, niet ver van
 de deur om naar binnen te gaan.

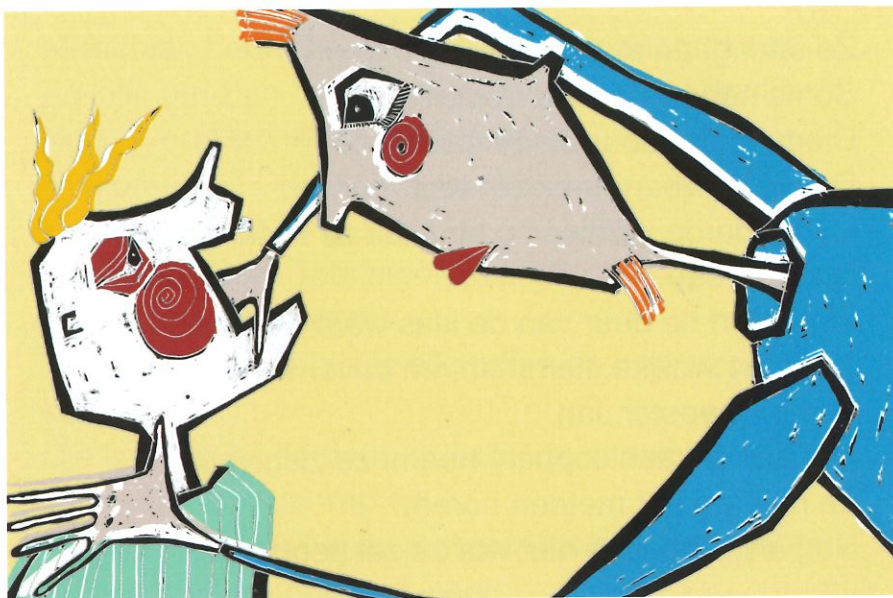
Ineens ziet Lina dat meneer Verkest naar buiten komt.
 Hij stapt naar meester Tobi toe en zegt hem iets.
 Allebei draaien ze zich om en lopen naar binnen.
 Diede neemt een ferme hap uit zijn appel.
 'Wat riep jij naar de meester, over zijn baard?',
 vraagt Sam. 'Ik heb het niet verstaan.'
 Snel probeert Diede de grote hap naar binnen
 te krijgen, hij wil antwoorden.
 Hij slikt. Hij slikt nog een keer.
 Uit zijn keel komen vreemde klanken.
 Daar moet iedereen om lachen.
 Die Diede toch! Altijd de clown van de klas.
 Maar Lina krijgt een naar gevoel.

Misschien heeft Diede wel echt geen adem meer.
 Ze kijkt om zich heen. Zou nog iemand dat denken?
 Nee, overal lachende gezichten.
 Nu komen uit Diedes keel gierende 📖 geluiden.
 Het stuk appel zit vast.
 Oom Tobi! Oom Tobi moet helpen!
 Lina rent naar binnen.
 Tijdens de speeltijd zijn alle juffen en meesters in de
 koffiekamer.
 Die ligt vlak bij de deur, dicht bij de speelplaats.
 Toch rent Lina de trap op.
 Het is alsof haar benen weten waar ze heen moeten,
 nog voor haar hoofd het weet.

Ze springt de trappen op.
 Soms neemt ze twee treden tegelijk.
 Diede gaat dood! Diede gaat dood!
 Dat bonkt voortdurend in haar hoofd.
 Op de derde verdieping struikelt ze bijna over de
 laatste trede.
 Ze nadert de deur van de klas waar de televisie staat.
 Ze hoort vrolijke stemmen, en bovenal de bulderlach
 📖 van meester Jan.
 Ze zal hard aankloppen, neemt ze zich voor.
 Ze moeten het meteen horen.
 Nog altijd weet ze niet wat ze zal zeggen ...

Ze klopt niet aan, ze stormt naar binnen.
 Enkele meesters kijken om.
 Ook oom Tobi draait zijn hoofd.
 'Diede', zegt Lina.
 Alleen dat ene woord.
 Diede.
 Ze wou het hardop roepen, maar ze hoort dat ze een
 dunne piepstem heeft.
 Oom Tobi rent naar buiten.
 Hij holt de trappen af.
 Lina rent achter hem aan.
 Ze wil hem vertellen wat er is gebeurd, en waar Diede
 staat.
 Maar ze kan haar oom onmogelijk bijbenen 📖.

Links op de speelplaats staat een grote groep kinderen.
 Oom Tobi loopt ernaartoe.
 Hij duwt de kinderen weg om gauw tot in het midden van de groep te komen. Daar ziet hij Diede.
 Zijn ademhaling maakt een gierend geluid.
 Hij staat voorovergebogen, zoals iemand die moet braken.
 Maar er komt niks uit zijn mond, helemaal niks.
 Meester Tobi grijpt Diede vast, met zijn linkerarm.
 Met zijn rechterhand duwt hij de mond van Diede open. Hij kijkt. Daarna stopt hij zijn lange, dunne vingers in Diedes mond.

Die probeert zich los te wringen, maar meester Tobi heeft hem stevig vast.
 'Hou je stil!', roept hij.
 Toch blijft Diede nog wat wringen.
 Hij heeft een vreemde, blauwige kleur gekregen.
 Dan verandert er iets bij hem.
 Slapjes vallen zijn armen langs zijn lijf.
 Hij krijgt een knik in zijn knieën.
 Hij zou op de grond zakken als de meester hem niet zo stevig in zijn greep had.

Nu kan meester Tobi makkelijk zijn vingers in de mond van Diede stoppen.
 Iedereen kijkt toe hoe hij langzaam en voorzichtig iets tevoorschijn haalt.
 Een stuk appel met het klokhuis en het staartje er nog aan.
 Bijna meteen daarna gaat Diede weer op zijn benen staan.
 'Dat was op het nippertje', zegt meester Tobi.
 Diede trekt een raar gezicht.
 Lina denkt dat hij hard zal lachen.
 Maar hij barst in huilen uit.
 'Huil maar eens goed', zegt meester Tobi.
 'Dat helpt om van de schrik te bekomen.'
 Hij bekijkt het stuk appel met het klokhuis en het harde staartje.

Enkele kinderen van het hoogste jaar gaan weer bij hun klas staan.
 'Jongen toch,' zegt meester Tobi,
 'wou jij dit zonder kauwen naar binnen krijgen?'
 Hij bekijkt zelf nog een keer het stuk appel.
 Dan zegt hij aan Diede: 'Lina heeft je leven gered.
 Ik zou haar een kusje geven.'
 Niet nu, waar iedereen bij staat, denkt Diede.
 Straks.
 En misschien geeft hij dan ook de meester een zoen.

Tien minuten later zit het tweede leerjaar weer in de klas. Het is stiller dan voor de speeltijd.
 Allemaal moeten ze nog wat bekomen van de schrik.
 Meester Tobi veegt met grote, zwaaiende halen het rode WELKOM van het bord.
 Hij wil beginnen aan de eerste rekenles.
 Op dat moment wordt er op de deur geklopt.
 Meester Tobi gaat op de toppen van zijn tenen staan en gluurt door het hoge raam.
 Dat raam geeft uit op de gang.
 Wie zou er aan de deur staan?
 'Zozo', zegt hij. 'Het is ons opperhoofd.'
 Lily, jij zit het dichtst. Wil jij openmaken?'

Lily staat op.
 Maar de directeur komt al binnen.
 Hij komt voor mij, vreest Lina,
 omdat ik zonder kloppen naar binnen liep.
 Hij draagt twee witte kartonnen dozen.
 Hij blijft dicht bij de deur staan.
 Bakker Pol staat er op de deksels.
 'Ik kom even kijken hoe het met Diederik gaat',
 begint hij.
 'Goed, meneer', zegt Diede.

Niemand van de hele school zegt Diederik, alleen meneer Verkest zegt dat.

‘Nergens nog last van?’

‘Nee, meneer.’

‘Mooi zo.’ Hij stapt naar voren.

‘Gisteren had jullie meester zijn video klaargezet’, zegt hij. ‘Maar bij het starten vanmorgen heeft iemand de verkeerde toetsen ingedrukt.

Niemand wist waar het juiste stukje begon.

Daarom moest ik heel even meester Tobi halen.’

Iedereen luistert aandachtig, ook meester Tobi.

‘Toen heb ik een fout gemaakt’,

bekent meneer Verkest.

‘Ik had zelf op de speelplaats moeten blijven.

Dat kom ik zeggen ...

En ik kom jullie ook iets brengen.’

Hij zet de witte dozen op de lessenaar vooraan.

‘Deze twee taarten waren voor het personeel 📖, voor bij de koffie’, legt hij uit.

‘Dat doen we altijd, de eerste dag van het nieuwe jaar.

Maar deze morgen vonden we allemaal dat Lina en meester Tobi de taart verdienden.’

Uit de dozen haalt de directeur twee appeltaarten.

Die zijn in stukken gesneden.

‘Verdeel mijn taart maar’, zegt Lina.

Helemaal alleen een stuk taart zitten eten, dat zou niet smaken.

‘Deel de mijne ook maar rond’, zegt meester Tobi.

Sam en Fatima, die vooraan zitten, delen uit.

Voor meneer Verkest weer vertrekt, vraagt hij nog:

‘Weten jullie waarover die video van de meester gaat?’

Nee. Niemand weet het, alleen Lina.

‘Wel,’ zegt meneer Verkest, ‘vraag of de meester daar iets over vertelt.’

Even later zit de hele klas met een stuk taart in de hand.

'Diede, neem jij maar een niet al te grote hap', plaagt meester Tobi.

'Want een mens zijn leven redden, dat doe ik maar een keer per dag.'

Iedereen kijkt Diede aan.

Hij grijnst een beetje.

De meester mag best een grapje maken.

Meester Tobi begint over het dorp in Afrika ...

Tuurlijk zal hij niet elke dag vertellen, en niet elke dag krijgen ze taart.

Toch weet Lina het nu al zeker: het wordt een heel leuk jaar.

En niet alleen Lina denkt dat ...

Ik oefen.

vor ig	zomer vakantie	zomervakantie
gedul dig	binnen land	binnenland
keur ig	kennis maken	kennismaken
de ftig	koffie kamer	koffiekamer
pra chtig	bulder lach	bulderlach
pre ttig	adem haling	ademhaling
rust ig	linker arm	linkerarm
ste vig	rechter arm	rechterarm
voorz ichtig	appel taart	appeltaart
aanda chtig	reken les	rekenles
zeven tig		
eenentwint ig		

Lina	video	camera
Tobi	televisie	chocola
Lily	directeur	clown
Fatima	minuten	
Afrika	Kenia	precies

Ik begrijp.

blz.

2 Het visje **verkeert in groot gevaar**.

Het visje bevindt zich in **een heel gevaarlijke situatie**.

- 2 Toch wil ze **geen woord missen**.
Toch wil ze **alles horen wat er gezegd wordt**.

- 3 Alles is **kraaknet**.
Alles is **heel erg proper**.

- 4 Ben ik **afgedankt**?
Zet je mij opzij?
Heb je mij niet meer nodig?

- 5 Tobi **onderbreekt** haar.
Tobi laat haar niet uitspreken.
- 6 De hoofdmans of de leiders van een groep indianen noemt men het **opperhoofd**.

- 12 Op de speelplaats **drommen** de kinderen in groepjes om Lina heen.
Op de speelplaats komen de kinderen in groepjes rond Lina staan.

- 14 Er komen **gierende** geluiden uit zijn keel.
Er komen **schreeuwende** geluiden uit zijn keel.
Men kan ook gieren van het lachen of van de pijn.

- 15 Ze hoort de **bulderlach** van meester Jan.
Ze hoort de **luide lach** van meester Jan.

- 15 Ze kan haar oom onmogelijk **bijbenen**.
Haar oom loopt zo snel dat ze hem niet kan **bijhouden**.

- 20 Deze taart was voor het **personeel** van de school.
Deze taart was voor de mensen die op de school werken.